

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o.**, se sídlem Křižíkova 788, Hradec Králové, zast. advokátem JUDr. Ondřejem Davidem, Ph.D, se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 24, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. SEI-1514/2019/90.221-2, o nesouhlasu Krajského soudu v Českých Budějovicích s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2019, č. j. 5 Af 25/2019 – 48, o postoupení věci,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Af 25/2019 **je příslušný** Krajský soud v Českých Budějovicích.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ve věci pokuty za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách.

[2] Městský soud v Praze postoupil věc dle § 7 odst. 2 s. ř. s. Krajskému soudu v Českých Budějovicích jakožto soudu místně příslušnému. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 As 200/2016 – 18, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že § 13b a § 13c zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, jednoznačně svěřují územním inspektorátům Státní energetické inspekce samostatnou pravomoc rozhodovat jako prvostupňový orgán; jinými slovy, místní příslušnost soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí Státní energetické inspekce o odvolání proti rozhodnutí územního inspektorátu se řídí sídlem dotčeného územního inspektorátu, neboť ten dle § 13c odst. 5 zákona o hospodaření energií vydává rozhodnutí v prvním stupni. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci vydal rozhodnutí v prvním stupni Územní inspektorát pro Jihočeský kraj, jehož sídlo se nachází v obvodu Krajského soudu v Českých Budějovicích, je proto k projednání věci místně příslušný Krajský soud v Českých Budějovicích.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích s postoupením věci nesouhlasí, poukazuje na to, že Městský soud v Praze rozhodoval rozsudkem ze dne 9. 1. 2018, č. j. 6 Af 73/2014 –

151, ve věci žaloby proti rozhodnutí Ústředního ředitele Státní energetické inspekce ze dne 15. 8. 2014, č. j. 031104512, kterým bylo zamítnuto odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí; proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, již bylo vyhověno, Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí ponechal v platnosti (viz rozsudek NSS sp. zn. 10 As 62/2018 – pozn. NSS). Krajský soud poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí územního inspektorátu bylo vydáno dne 23. 5. 2014, tedy za právní úpravy účinné do 31. 12. 2016, kdy územní inspektoráty, nyní již považované za správní orgány, byly pouze vnitřními organizačními složkami a pravomoc k rozhodování byla svěřena přímo Státní energetické inspekci, nikoli jejím organizačním jednotkám (srov. rozsudek NSS sp. zn. 8 As 134/2014). Pokuty byly dle § 95 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2016, ukládány v prvním stupni Státní energetickou inspekcí se sídlem v Praze. Dle krajského soudu je proto nutno odvozovat místní příslušnost od sídla Státní energetické inspekce v Praze, byť napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno již za účinnosti § 13b zákona č. 406/2000 Sb., který územní inspektoráty za správní orgán považuje. Krajský soud rovněž na podporu svého názoru odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 10 As 121/2018.

[4] Krajský soud pro případ nesouhlasu s jeho argumentací, byť si je vědom výjimečnosti a mimořádnosti institutu přikázání věci dle § 9 odst. 2 s. ř. s., navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zvážil delegaci vhodnou dle § 9 odst. 2 s. ř. s., a to vzhledem k vývoji v dané věci, kdy Městský soud v Praze již v téže věci rozhodoval, jeho rozsudek byl zrušen a je opětovně rozhodováno v jeho intencích. Městský soud je tedy s věcí podrobně obeznámen a přezkum věci Městským soudem v Praze by byl z komplexního pohledu hospodárnější a rychlejší.

[5] Dle sdělení krajského soudu žalovaný vyjádřil s postoupením věci nesouhlas.

[6] Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou místní příslušnosti mezi týmiž účastníky řízení se zdejší soud zabýval k výslovné kasační námitce žalobce nedávno v rozsudku dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018 – 99. V něm posuzoval rovněž rozhodnutí ve věci uložené pokuty za správní delikt žalobce dle § 16 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách; pokutu uložil Územní inspektorát pro Jihočeský kraj rozhodnutím ze dne 29. 7. 2014. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud především odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, č. 3257/2015 Sb., v němž konstatoval, že „[p]ojem *správního orgánu* je pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v rovině kompetenční – správním orgánem v tomto smyslu, tedy mimo jiné i ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví pravidla pro určení místní příslušnosti správních soudů, je svazek kompetencí určitého typu. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium.“ V rozsudku sp. zn. 1 As 127/2018 Nejvyšší správní soud uvedl, že v projednávané věci zákon v souladu s čl. 79 odst. 1 Ústavy výslovně stanoví působnost zřízeného svazku kompetencí – správního orgánu (§ 13c odst. 5 zákona o hospodaření energií); přičemž potvrdil, že místně příslušným soudem k projednání věci byl Krajský soud v Českých Budějovicích, neboť správní orgán prvního stupně má dle § 7 odst. 2 s. ř. s. sídlo v jeho obvodu - v Českých Budějovicích. Od závěrů

pokračování

zde uvedených neshledal důvodu se Nejvyšší správní soud odchýlit ani v nyní předložené věci.

[7] Pokud Krajský soud v Českých Budějovicích odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 121/2018, ze dne 5. 9. 2019, v bodě 12 se uvádí: „NSS považuje pro určení místní příslušnosti za podstatné, zda územní inspektoráty představují samostatný správní orgán, nebo jsou pouhou součástí Státní energetické inspekce. Pojem správního orgánu je pro určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v kompetenčním smyslu: správním orgánem je v tomto smyslu svazek kompetencí určitého typu. Naopak institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, není pro posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, příliš významná (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, č. 3257/2015 Sb. NSS). Klíčovým znakem k posouzení, zda určitá entita disponuje určitým svazkem kompetencí, a má tedy povahu správního orgánu, je zákonné vymezení, komu jsou určité kompetence svěřeny. Jestliže zákon předepisuje, že existuje entita nadaná určitými kompetencemi, je třeba tuto entitu považovat za správní orgán v kompetenčním („materiálním“) smyslu, a tedy za jednotku relevantní pro určení místní příslušnosti podle § 7 odst. 2 s. ř. s. (viz odst. 34 citovaného usnesení rozšířeného senátu). Zákon o hospodaření energií ve znění od 1. 1. 2016 výslovně svěřuje územním inspektorátům samostatnou pravomoc vydávat rozhodnutí v prvním stupni, jsou proto samostatnými správními orgány v kompetenčním smyslu. Místní příslušnost se určí podle sídla inspektorátu, který vydal rozhodnutí v prvním stupni. Jelikož toto rozhodnutí vydal inspektorát pro Jihočeský kraj, k řízení o žalobě byl příslušný Krajský soud v Českých Budějovicích.“ Z uvedeného ovšem nevyplývá jednoduše a *contrario*, jak zřejmě se snaží krajský soud dovodit, že před 1. 1. 2016, by místní příslušnost měla být posuzována *stricto sensu* dle sídla Státní energetické inspekce v Praze; pro takový závěr nesvědčí ani závěry rozšířeného senátu výše. Tak tomu ostatně ani nebylo, jak vyplývá mimo již uvedený rozsudek sp. zn. 1 As 127/2018 (pokuta byla uložena územním inspektorátem pro Jihočeský kraj dne 29. 7. 2014, o žalobě rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích) např. též z rozsudku NSS sp. zn. 2 As 151/2017 (pokuta byla uložena Územním inspektorátem pro Jihočeský kraj dne 4. 4. 2014, o žalobě rovněž rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích).

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody, které krajský soud přdestřel pro zvážení delegace vhodné dle § 9 odst. 2 s. ř. s., nejsou dostatečně silné a přesvědčivé. Samotný fakt, že Městský soud je s věcí již obeznámen, nemůže obstát. Nadto již z postupujícího usnesení městského soudu sp. zn. 5 Af 25/2019 (senát ve složení JUDr. Novák, Mgr. Tauber, Mgr. Weissová) je zjevné, že ve věci nerozhoduje týž senát, resp. soudci, kteří již byli s věcí obeznámeni (v předchozím řízení byla věc rozhodována pod sp. zn. 6 Af 73 2014, rozhodoval senát ve složení JUDr. Hejtmánek, JUDr. Treschlová a JUDr. Kadaňová). Nadto tato skutečnost nemůže být nadřazena požadavku zákonného soudce. Pro závěr o hospodárnosti či rychlosti řízení nesvědčí ani obecně známý stav přetíženosti Městského soudu v Praze a délka doby rozhodování.

[9] Na základě výše uvedeného rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že místně příslušným soudem k projednání věci a rozhodnutí je Krajský soud v Českých Budějovicích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu